

Een kring
van licht

Een kring
van licht

Coralie D. Franck

Coralie D. Franck
Een kring van licht
Coverontwerp: Dorothée De Pauw
ISBN: 9789402106299
© 2013 Coralie D. Franck

I	Terug naar het bos	7
II	Jehenne	29
III	Op stap met Jacob	71
IV	Jossyne	115
V	De heksenjacht	147
VI	Eindelijk weer thuis	165
VII	Een nieuw begin	177

I

Terug naar het bos

Er lopen mensen rond, ook kinderen en pubers, die op een dag iets ongewoons meemaken. Zo ongewoon dat daarna niets nog ooit hetzelfde is of kan zijn. Dit overkwam ook Elisabeth de Graaf, een verstandige, leuke meid van zestien. Haar verhaal begon op een rustige dinsdagnamiddag. Meer bepaald op tram 10 die haar naar het station zou rijden. Niets liet vermoeden dat er groot onheil op komst was. Tot het geluid van naderende pompiers in de verte weerklonk. Waarna het finaal verkeerd ging. Net toen de tram het kruispunt voor het winkelcentrum bereikte, scheurden brandweerwagens met loeiende sirenes voorbij. Om nauwelijks één straat verder abrupt tot stilstand te komen. Terwijl de tram traag verder gleed over de sporen werd de passagiers een zicht op de ramp gegund. De achterkant van het winkelcentrum stond in lichterlaaie. Buiten klonk

hysterisch geschreeuw aangedikt met het alarmerend lawaai van toesnellende ziekenwagens en politiecombi's. Maar het was vooral de aanblik van de metershoge vlammen die wild om zich heen sloegen en daarbij alles leken te verteren, die Elisabeth verlamde. In geen tijd raakte ze in paniek en bonkte haar arme maar jonge hart als bezeten. Gelijktijdig zag ze sterretjes en kreeg ze niet voldoende lucht meer. En alsof dat allemaal nog niet genoeg was, zweette ze zich ook nog eens te pletter. Het verwenste gevoel ieder moment te kunnen stikken, ja, te zullen sterven, maakte zich in recordtempo van haar meester. Voor deze letterlijk adembenemende, angstaanjagende ervaring bestaat een duur woord: hyperventilatie. Het klinkt en voelt uiteindelijk erger aan dan het is want geen mens is er ooit aan gestorven. Toch wordt niemand graag door dit monster besprongen. Elisabeth hyperventileerde dus als nooit voorheen, daar op tram 10 op weg naar huis. Ja, het was duidelijk de zwaarste angstaanval die ze al ooit had meegemaakt. En ze had er tot dusver toch al een flink aantal doorstaan. Gelukkig wist ze precies wat haar te doen stond. Uit haar trendy rugzak viste ze met fijne, trillende vingers een toestelletje niet groter dan een muziekcassette op. Daarin ademde ze in en uit en in en uit. Altijd opnieuw en net zo lang tot ze rustiger werd en weer normaal kon ademen. Slechts met veel moeite slaagde ze erin om aan het station van de tram te stappen en daarna bibberend de bus naar huis te nemen. Alles gebeurde automatisch, gestuurd door een onderliggend, niet te stuiten gevoel van paniek. Eindelijk kwam het ouderlijk huis in zicht. Eindelijk. Elisabeth dreef de woning in zoals een gehavend schip zijn thuishaven binnenvaart. Beschadigd en

verslagen. In één oogopslag stelde haar moeder de omvang van de ramp vast. Uitgeput begon Elisabeth te snikken, waarna mevrouw de Graaf troostend de armen om haar dochter sloeg. Voor de zoveelste keer. Intussen staarde ze zwijgend naar buiten. Nee, dacht ze, dit kan zo niet langer doorgaan. Echt niet. Hier moet en zal een eind aan komen. En liever vandaag dan morgen. Het leven van haar enig kind werd immers langzamerhand volledig overwoekerd door die verwenste vuurfobie. Want telkens er ook maar ergens een sprankel vuur te bespeuren viel, sloeg Elisabeth tilt. Compleet tilt. Met als voornaamste gevolg dat ze stilaan nergens meer zin in had. Omdat de angst altijd en overal op de loer lag, klaar om toe te slaan. Het was bovendien een zeer ongelijke strijd. Er was immers niet alleen de angst voor vuur maar ook de almaar groeiende angst voor de angst. Om van de dreiging om op school uitgelachen te worden nog maar te zwijgen. Want daar kregen buitenbeentjes het onveranderd keihard te verduren. Waarna ze op de koop toe vaak moederziel alleen eindigden. Daarom wist niemand van haar klasgenoten hoe de vork aan de steel zat en zo wou Elisabeth het graag houden. Niemand, behalve Nel dan die eveneens met een grote angst worstelde. Een begrijpelijke angst evenwel. In het derde leerjaar immers had de hond van de burens een flinke hap uit haar linkerkuif genomen. Sindsdien werd Nel al onwel wanneer iemand het woord hond nog maar uitsprak. Maar daar hield de gelijkenis tussen hen ook op. Want, de angst van Nel had een duidelijke oorzaak. Zelfs een kleuter begreep waarom ze schrik had van honden. De angst van Elisabeth daarentegen had geen oorzaak en was dus totaal onverklaarbaar. Dat alleen was reeds beangstigend. Het gevolg daarvan was dat

alles steeds vaker een loodzware opdracht leek. Werkelijk alles, zelfs schoollopen en winkelen. En wat jongens betref, die kwamen er al helemaal niet aan te pas. Voor haar geen handjes vasthouden in de bioscoop. Geen tongzoenen voor beginners achter het hokje bij de bushalte. Geen gepieker over ‘wanneer moet ik hem nu precies aan mijn borsten laten friemelen’. Geen cadeautjes. Zelfs geen kaart met Valentijn. Gewoon niets. Noppes, nada. Niet dat Elisabeth geen leuke jongens kende, integendeel. Ze werd zelfs regelmatig aangeklampt door ze maar ze slaagde er telkens in hen af te poeieren. Zonder hen te kwetsen evenwel. Daartoe had ze een hele verzameling aanvaardbare smoezen tot haar beschikking. Stuk voor stuk zelf bedacht. Jawel. Want jongens betekenden zonder meer gevaar. Punt. Jongens zwaaien bijvoorbeeld graag met aanstekers, om maar iets te noemen. Ook vragen ze meisjes mee uit naar broodjeshuizen, fastfoodrestaurants, bioscopen en fuiven. Naar gevaarlijke plaatsen dus waar veel mensen samentroepen. En niet te vergeten, waar in een mum van tijd brand kan uitbreken. Daarom stelde Elisabeth zich noodgedwongen tevreden met luisteren en bewonderen. Luisteren naar de eindeloze, op elkaar lijkende verhalen van klasgenoten. Over hoe geweldig hun vriendjes wel waren en hoe goed ze konden zoenen. En over hoe en wanneer het aan was geraakt en hoe en wanneer ze ‘het’ deden. En wat ze precies deden. Ze leerde ook waarom en wanneer het dan uiteindelijk af was geraakt. En wat een ongelooflijke klieren die jongens na afloop dan telkens weer bleken te zijn. En dan waren er ook nog de uren van bewonderen natuurlijk. Bewonderen van foto’s en ringen, armbanden, halskettingen en knuffelbeesten. En van

andere leuke frutseltjes die verliefde pubers elkaar nu eenmaal cadeau doen. Geen wonder dat ze af en toe stikjaloers was op de meeste meiden van de klas. Die deden alles waar zij enkel van droomde. Terwijl zij alleen maar kon wachten. En smachten. Naar de kerel die haar angsten voorgoed zou weggagen. Als die tenminste al bestond. Nee, voor de knappe Elisabeth was het leven beslist geen lachertje. In werkelijkheid was ze zelfs voor het teevescherm niet meer veilig. Flikkerde de televisie onverwacht beelden van een Australische bosbrand de huiskamer in? Dan ging de rest van de avond voor haar en voor haar ouders gegarandeerd in rook op. Met als voorspelbaar dieptepunt een aanval van hyperventilatie. Soms had ze het zo zwaar te pakken dat ze de pest kreeg aan alles en iedereen. Dan mocht, wat haar betrof, de hele planeet ontploffen zodat ze nergens meer bang voor hoefde te zijn. Barre tijden waren dat waarop ze vaak het gevoel had te zullen uiteenvallen. Baaldagen ook waarop ze zich wel honderd jaar oud voelde en het vertikte om op te staan. In plaats daarvan bleef ze gewoon lekker veilig in bed liggen. Omringd door haar lievelingsvideo's, haar verzameling uilen en haar onmisbaar geworden pc. Want gelukkig bestond er nog zoiets als chatten, een spannende, keitoffe bezigheid zonder enig brandgevaar. Daar gaf Elisabeth zich telkens weer met hart en ziel aan over, waarna er steeds snel verbetering kwam in haar toestand. Verontrustend evenwel was dat het aantal dagen waarop ze de wereld even niet aankon, stilaan toenam. Mevrouw de Graaf begreep haar dochter vanzelfsprekend maar al te goed. Daarom vloog ze nooit uit tegen Elisabeth. Tegelijk besefte ze echter dat er voor Elisabeth aldus een prachtig stuk jeugd verloren ging. Onherroepelijk verloren. En dat te

weten, deed pijn. Het bezwaarde haar ook dat haar dochter zich steeds vaker terugtrok in haar persoonlijk universum. Op die manier werd haar wereld ongemerkt nauwer en nauwer in plaats van breder en breder, zoals dat nu eenmaal hoort op de leeftijd van zestien. Voor de moeder was het dus zonneklaar dat er iets moest gebeuren. En wel direct. Maar wat? Want drie, nee wel vier psychologen waren de revue al gepasseerd. En daarbij werd Elisabeth even zoveel keer binnenste buiten gekeerd. Zonder merkbaar resultaat overigens. Het begon er dus op te lijken dat niemand de werkelijke oorzaak van die vreemde angstaanvallen wist bloot te leggen. Desondanks weigerde Elisabeth's moeder koppig de moed op te geven. Verbeten klampte ze zich vast aan de voorlopig allerlaatste strohalm en dat was dokter Lambert. Moeders' zus Dina had hen, amper een tiental dagen geleden, het adres van regressietherapeut Lambert toegespeeld. En wie weet, misschien lag daar wel de oplossing, bad mevrouw de Graaf. Volgens Dina ging een regressietherapeut in zijn zoektocht naar de oorzaak van het leed verder achteruit dan enig andere therapeut. Bovendien was neuropsychiater Lambert niet zomaar een therapeut. Hoewel degelijk want universitair opgeleid, was hij bereid elke nieuwe therapie te omhelzen waar zijn patiënten beter konden van worden. Daarom achtte Elisabeths moeder dokter Lambert zeker een bezoek waard. Die avond overlegden moeder en vader de Graaf in aanwezigheid van hun dochter omtrent dokter Lambert. Volgens mevrouw de Graaf moesten ze meteen naar hem toe omdat er geen minuut meer te verliezen viel. Helaas was vader er dan weer vierkant tegen. Mijnheer de Graaf had immers de pest aan zieltjesknijpers in het algemeen. En omdat

het hem net goed uit kwam, aan regressietherapeuten in het bijzonder. Hij had het evenmin begrepen op tante Dina die hij onveranderd domme Dina noemde. Zelfs al stond ze pal naast hem. Domme Dina omdat ze volgens pa de Graaf al haar geld steevast naar therapeuten droeg in plaats van naar de bank. Diezelfde tante Dina nu wist anders prima waarover ze sprak. Want ze was al jaren hard op zoek. Eerst naar een man die er maar niet kwam. En dit, terwijl Dina mooi noch lelijk, slim noch dom, dik noch mager en arm noch rijk was. Zoals de meeste mensen dus. Niet dat ze geen mannen had gekend. Integendeel. Op zijn minst een dozijn kerels had tante Dina intussen al aan haar volle boezem gedrukt. Of misschien waren het er wel meer, want halverwege haar zoektocht was haar familie de tel kwijt geraakt. Mannen zat dus, maar tantetje kon er helaas geen enkele bij zich houden. Zo'n negen jaar geleden besloot ze haar probleem eens voor te leggen aan de huisdokter. Die haar wijselijk meteen doorverwees naar een therapeut. En sindsdien trekt tante Dina van therapeut naar therapeut. Zo goed als alle therapeuten had ze inmiddels reeds afgelopen. En telkens er ergens een nieuwkomer opdook, was ze er als de kippen bij om op zijn of haar sofa te gaan liggen. Allemaal zonder noemenswaardig resultaat blijkbaar, want intussen was ze nog steeds alleen.

'Nu moet jij eens goed naar me luisteren, schat,' begon mijnheer de Graaf terwijl hij zich tot Elisabeth wendde die lusteloos in een zetel hing.

'Laat je vooral niet overdonderen door ons domme Dina. Ieder normaal denkend mens weet dat die stumper maar één doel heeft in het leven en dat is: iedereen die het lef heeft om therapeutje te spelen,

rijk maken. En neem van mij aan dat er gewoon geen goede en slechte therapeuten zijn. Het is één enorme pot nat. Dat heb je toch zelf kunnen vaststellen. Waar of niet? Heeft iemand van hen jou ooit één stap vooruit geholpen? Precies. En dat geldt evengoed voor dokter Lambert. Niettegenstaande hij een hoop moeilijke woorden en aardig wat hocus pocus zal gebruiken om dat te verdoezelen. En ik weet vooraf wat er zal gebeuren indien jij bij hem op de sofa belandt. Niets. Helemaal niets. Want al die praatjes vullen geen gaatjes. Om van het weggegooid geld nog maar te zwijgen.'

'Man, hoe kom je daar nu bij?' onderbrak ma de Graaf hem bitsig terwijl ze hem verwijtend aankeek. Ach, waarom moest hij ook zo'n hekel hebben aan haar zus Dina en van de weeromstuit ook aan hulpverleners. En waarom zat hij toch altijd zo op zijn geld?

'We vinden er wel iets anders op,' ging vader de Graaf verder, 'trouwens hoe denk jij erover, kindje, het gaat hier nog altijd om jou.'

Elisabeth schokschouderde en zweeg in alle talen. Maar inwendig sputterde ze tegen.

Verrek, nog maar eens een therapeut, de zoveelste, dacht ze want ze herinnerde zich nog perfect het gedoe van de vorige keren. Alles bij elkaar had ze vier therapeuten bezocht. En dat waren evenveel missers geweest. Zo was er de jonge, gebrilde, uilachtige therapeut geweest. Een watje overigens, dat stevast gele of oranje Bart Simpsonsokken droeg. Ondanks het volgehouden geploeter slaagde hij er maar niet in haar te helpen. Een toestand waar hij duidelijk net zo verveeld mee zat als Elisabeth zelf. En dan was er de therapeut die haar dwong op een boksbal te slaan. Vanuit zijn comfortabele ribfluwelen zetel vertelde hij

erbij dat de bal het gezicht van haar vader of moeder voorstelde.

'Vooruit, sla de opgestapelde spanning en woede er maar uit, meid!' riep hij keer op keer. Wat helaas niet lukte maar Elisabeth wel de slappe lach bezorgde.

Ze herinnerde zich ook de slordig geklede, slaperige, vormloze mevrouw met de verwarde haren en voldane glimlach die haar steeds opnieuw hetzelfde liet herhalen. Wat evenmin zoden aan de dijk zette. Hekkensluiser was voorlopig de keurige, vrouwelijke neuropsychiater die met lange, vuurrood gelakte nagels pronkte en na een poosje toegaf zelf nog altijd met een spinnenfobie te worstelen. Zij legde Elisabeth met een zakelijke stem meterslange vragenlijsten voor die nergens toe leidden. Al dat te duur betaald geleuter en gepeuter was dus uiteindelijk vergeefse moeite gebleken. Misschien heeft papa toch wel gelijk, dacht ze.

'Ik weet wie je kan genezen,' grapte vader de Graaf, 'een vriendje dat brandweerman is. Zo'n spuitgast zal je al kussend en blussend beschermen tegen de vlammen.'

'Och toe, zwijg liever als je niets behoorlijks kan vertellen, man,' onderbrak mevrouw de Graaf hem geërgerd.

'Dit is een ernstige situatie en onze dochter moet dringend geholpen worden.'

Als hij maar niet dacht dat hij haar van mening kon doen veranderen. Integendeel zelfs. Want Elisabeths moeder was van plan net zo lang te blijven zoeken en proberen tot er daadwerkelijk hulp uit de bus kwam. En uit welke hoek die hulp kwam, maakte niets uit. Dus nam ze een tegenspuiterende Elisabeth amper een week later stiekem mee naar dokter Lambert. En

dat terwijl vader de Graaf nietsvermoedend aan het werk was.

Het huis waarin dokter Lambert woonde was heel gewoon. Net als zijn wachtkamer en praktijkruimte die overigens ontzettend lekker roken. Er hing een subtiele, kruidige geur die Elisabeth op een onverklaarbare manier geruststelde. De dokter bleek een wat zakelijk uitziende, kalende man van middelbare leeftijd te zijn. Met opvallend pientere, heldere ogen evenwel. Nadat mevrouw de Graaf Elisabeths probleem uitvoerig uit de doeken had gedaan, lichtte dokter Lambert kort toe waaruit de behandeling zou bestaan.

‘We gaan net zover terug in je verleden tot we de oorzaak van je vuurfobie gevonden hebben, want alles heeft wel degelijk een oorzaak,’ legde hij uit.

‘Teruggaan kan enkel via een door mij opgebouwd en geleid contact met je onderbewustzijn. Het is belangrijk om weten dat elk mens een onderbewustzijn bezit dat je zo’n beetje kan beschouwen als een enorme opslagruimte. Daarin heeft iedereen en alles wat je tot dusver overkomen is een eigen plek. En met alles en iedereen bedoel ik ook alles en iedereen. Terwijl er dagelijks een heleboel aan jouw aandacht voorbijgaat, ontsnapt intussen niets of niemand ooit aan de aandacht van je onderbewustzijn. Het lijkt ongelooflijk maar toch is het de zuivere waarheid. Alles wat je hoort, ziet, ruikt, voelt of ondergaat wordt zonder uitzondering netjes opgeslagen. En dat neem je mee, zelfs leven na leven. In deze, zeg maar, oceaan van informatie kunnen wij nu op zoek gaan naar de werkelijke oorzaak van al je ellende. Die bevindt zich vanzelfsprekend gewoon tussen de rest. Maar opgepast,’ waarschuwde hij, ‘dit is de theorie. In de

praktijk daarentegen boek ik bij sommige mensen duidelijk resultaat, terwijl ik bij anderen maar geen stap verder raak. Hoe dat komt weet ik niet. Nog niet. Ooit wel natuurlijk. Hoe dan ook, regressietherapie is dus geen wondermiddel dat gegarandeerd al je problemen oplost. Het blijft telkens opnieuw afwachten wat het zal worden. Ook voor mij. Laat dit duidelijk zijn. Wel, jongedame, wat denk je, ben je bereid om de sprong te wagen?’

Eerlijk gezegd had Elisabeth er totaal geen oren naar, maar wat moest ze anders. Op dezelfde manier blijven doorgaan wou ze niet, kon ze niet. Dus restte haar slechts één alternatief en dat was ingaan op het voorstel van dokter Lambert.

‘Mmm....tja, ik zou het inderdaad wel eens kunnen proberen,’ antwoordde ze weinig overtuigd, waarbij haar moeder enthousiast applaudisseerde.

‘Prachtig! Zo mag ik het horen, kindje! We geven de moed niet op want het is uiteindelijk voor je bestwil,’ sprak ze bemoedigend.

‘Prima,’ glimlachte dokter Lambert op zijn beurt, ‘maar eerst moet ik nog wat meer informatie verzamelen omtrent deze zaak. Volgende keer zullen we dan beginnen met het eigenlijke werk.’

En opnieuw werd een reeks vragen afgevuurd op moeder en dochter. Vragen van het soort dat ze al zo vaak beantwoord hadden. Elisabeth werd er bijna moedeloos van. Gelukkig besepte ze net op tijd dat ze nog even moest doorbijten. Misschien zou er de volgende week wel iets gebeuren. Misschien.

En inderdaad, van zodra ze de tweede keer de therapieruimte van de dokter betrad, vatte hij de koe meteen bij de horens.

‘Elisabeth, jij mag alvast plaatsnemen op de sofa,’ zei dokter Lambert terwijl hij haar nadrukkelijk

aankeek. Wat onwennig deed ze snel wat haar opgedragen werd en ging op de sofa liggen. Min of meer bereid om het spelletje mee te spelen. Een mens wist immers maar nooit, nietwaar? Eensklaps toverde dokter Lambert een vederlichte deken tevoorschijn en schikte die met zorg over haar lichaam. Vervolgens ging hij bij een kast staan waarna zachte maar herkenbare bosgeluiden de therapieruimte overspoelden. Ze leken verrassend echt en vulden de kamer met heerlijk rustgevend klinken. Ook stak hij de stekker van een apparaatje in een stop. Waarop die lekkere, enigszins vertrouwde, kruidige geur van de vorige keer opnieuw vrij kwam. De dokter liep toen op Elisabeth toe, hurkte neer naast de divan, keek haar strak aan en zei: 'Nu komt het er vooral op aan je zo goed mogelijk te concentreren op mijn stem. En, natuurlijk op wat ik je zal vragen. Werk mee. Ga ervoor. Afgesproken? Sluit dan maar je ogen, Elisabeth de Graaf, want we startennu!' Gehoorzaam sloot Elisabeth de ogen en wachtte af. Ze hoorde hoe de dokter plaatsnam aan het hoofdeinde van de divan waarop ze lag en hoe hij vervolgens met een zachte, trage stem sprak: 'Elisabeth, tracht je volledig te ontspannen. Luister naar de vredige bosgeluiden op de achtergrond en voel hoe lekker warm en veilig het is onder het zachte deken. Het enige wat jij nu moet doen is proberen alle spanning uit je lichaam te laten vloeien. Dat kan door rustig en diep in en uit te ademen. Maar opgelet, niet via de borst maar wel via de buik. Leg je handen op je buik en zuig hem vol lucht. Je buik moet echt naar omhoog komen en wat bol staan. Ja, prima zo en laat nu langzaam je buik leeglopen terwijl de lucht traag ontsnapt langs je mond. Doe dit een vijftiental keer. Adem langzaam in, langzaam uit,

in en uit, in en uit. Forceer niets. Voel het ritme. Voel hoe je geademd wordt. Elisabeth deed precies wat haar gevraagd werd en gek genoeg ging het na de zesde keer bijna vanzelf. Toen ze met het buikademen klaar was, begon dokter Lambert haar hoofd te masseren, wat een ronduit zalig gevoel gaf. Wauw, dacht ze, dit mag hij nog vaak doen. Na een poos echter staakte Lambert de hoofdmassage en zei: 'Ik ben er zeker van dat je nu zo kan indommelen, Elisabeth, maar dat is vanzelfsprekend niet de bedoeling. Integendeel. Probeer je nu rustig de plaats of gebeurtenis voor de geest te halen waarin jij je tot dusver het gelukkigst hebt gevoeld. En vertel mij alles, maar dan ook alles, over wat je daarbij hoort en ziet.'

Intussen was Elisabeth inderdaad klaar om in slaap te vallen. Bovendien leek de stem van de dokter, vreemd genoeg, opeens van ver te komen. Van heel ver zelfs. Toch drongen zijn woorden nog voldoende tot haar door want ze vroeg zich af wat voor een idiote opdracht dat nu weer was. Het was immers al zo lang geleden dat ze zich nog een keer gelukkig had gevoeld. Echt gelukkig dan. Vandaar dat ze wel heel hard moest nadenken. En eerlijk gezegd had ze geen zin om hard na te denken. Ze wou eigenlijk niets liever dan zich laten afglijden naar een verkwikkende slaap. Gelukkig zijn, vroeg ze zich loom af, wanneer was ik het laatst nog es gelukkig? Zaten de bosgeluiden op de achtergrond er soms voor iets tussen? Wie zal het zeggen maar eensklaps, als vanzelf, kwamen die zorgeloze, zomerse namiddagen uit haar kindertijd bovendrijven. Superzalige namiddagen waren dat die ze onveranderd samen met opa doorbracht. En nog wel in het bos dat paalde aan de tuin van haar grootouders. In die tijd leek

elke dag nog eindeloos en mooi en was er van enige angst totaal geen sprake.

En dat deelde ze dokter Lambert ook mee.

‘Goed zo, Elisabeth. Stel je nu zo levendig mogelijk voor dat je samen met opa in het bos bent,’ begon hij op gedempte toon.

‘Kan je de typische geur van het bos al ruiken? Vertel eens, hoe ruikt zo’n bos ook alweer?’

‘Zoals alleen een bos kan ruiken, zegt opa altijd,’ giechelde Elisabeth met een opvallend lichte, kleine meisjesstem terwijl ze inderdaad op slag het bos rook. Of liever: h  r bos. Ze zoog haar longen gulzig vol boslucht. Ook voelde ze meteen de warmte van de zon die hier en daar door het bladerdak drong. Intussen snoof ze verheugd de heerlijkste, meest vertrouwde geur van de hele wereld op. En hoewel het allemaal wel een eeuwigheid geleden leek, denderde het hele pakket zonnige herinneringen plotseling met de vaart van een hogesnelheidstrein op haar af. O, wat hield ze van haar bos. Hoe had ze die geheimzinnige, knusse wereld tjokvol leven ooit kunnen vergeten? De plek waar bomen, dieren en aarde, hoorbaar door elkaar ademen. Het vreemde was dat haar bos met de minuut echter en echter leek te worden. En plotseling stond ze er, patsboem, middenin.

‘Komaan, laat me mee genieten! Vertel,’ onderbrak dokter Lambert haar gedachtegang.

‘Wel ...euh...,’ begon Elisabeth een tikkeltje onzeker, ‘opa en ik zijn, zoals altijd, alleen in het bos. Ik hoor ook tsjilpende vogels en ergens heel dichtbij, rechts achter mij, roept een koekoek. Er zijn natuurlijk ook hopen wriemelaartjes.’

‘Wriemelaartjes?’ herhaalde Lambert niet begrijpend.